

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 388/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 CoPr 7/2014 z 29. januára 2015 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoPr 7/2014 z 29. januára 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom (ďalej len „namietaný postup“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení navrhovateľa proti odporcovi hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave (ďalej len „odporca“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 Cpr 9/2013 o zaplatenie odmeny vyplývajúcej z pracovnej zmluvy v sume 541,20 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 Cpr 9/2013 z 12. marca 2014 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť sťažovateľovi požadovanú sumu. Proti rozsudku okresného súdu podal odporca odvolanie, na základe ktorého krajský súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu sťažovateľa zamietol. Z dôvodu právnickej opatrnosti podal sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 237/2015 z 18. júna 2015 odmietol ako neprípustné vzhľadom na limitujúcu výšku sťažovateľom požadovaného plnenia podľa § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za „šokujúce“ rozhodnutie, keďže jeho žaloba bola zamietnutá bez toho, aby mu krajský súd vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia a odpovedal na kardinálnu otázku – ako môže byť rozhodovacia činnosť zamestnanca (sťažovateľa ako mestského policajta v postavení správneho orgánu) porušením pracovnej disciplíny.

Sťažovateľ je toho názoru, že rozsudok krajského súdu je príkladom arbitrárneho až svojvoľného rozhodovania všeobecného súdu s ďalekosiahlymi dôsledkami pre sťažovateľa, ktorého stavia do pozície porušovateľa pracovnej disciplíny. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je podľa sťažovateľa neúplné, nepresvedčivé a nekonzistentné.

K skutkovým okolnostiam veci sťažovateľ uviedol, že ako mestský policajt 26. februára 2013 na základe zverených kompetencií uložil blokovú pokutu vodičke motorového vozidla, ktorá spáchanie priestupku uznala a uloženie pokutu zaplatila. Podľa sťažovateľa táto pokuta nemôže byť anulovaná a transformovaná do roviny porušenia pracovnej disciplíny. Ani chybná rozhodovacia činnosť správneho orgánu v prípade zmeny alebo zrušenia správneho rozhodnutia nadriadeným správnym orgánom nemôže byť hodnotená ako porušenie pracovnej disciplíny. Práve z uvedených dôvodov sa sťažovateľ domáhal na okresnom súde, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť mu odmenu (tzv. trinásty plat) v zmysle kolektívnej zmluvy platnej v danom čase.

Sťažovateľ tiež uviedol, že k zrušeniu ním uloženej blokovej pokuty došlo až 25. júna 2014 na základe protestu prokurátora, a preto disciplinárne napomenutie z 21. mája 2013 listom zamestnávateľa č. MsP-38-3/2013 ako dôsledok konania o sťažnosti spomínanej vodičky motorového vozidla je vecne nepodložené a právne irelevantné. Sťažovateľ považuje vstup zamestnávateľa do jeho rozhodovacieho procesu v postavení subjektu činného podľa verejného práva za neakceptovateľnú nepravosť.

Podľa sťažovateľa krajský súd počas konania „svoje myšlienky o identickej disciplinárnej zodpovednosti zamestnancov a správnych orgánov nikdy nepredniesol a účastníkom ani len nenaznačil, že by takým smerom viedol svoje úvahy... V tomto zmysle hovoríme o tzv. šokujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Pritom predmetná aféra nebola hodnotiteľná v rovine pracovno-právnych povinností [REDAKOVANÉ], v rovine jeho pracovno-právnej zodpovednosti, ale výlučne v rovine výkonu funkcie správneho orgánu, v rovine jeho prípadnej administratívno-právnej zodpovednosti (kde ho ako osobu dokonca

chránia ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci).“.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: 9 CoPr 7/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala v spravodlivom procese zaručené podľa čl. 127 v spojení s čl. 46 a čl. 48 ústavy Slovenskej republiky a ústavne neakceptovateľne zasiahol do základného vlastníckeho práva sťažovateľa a jeho práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy SR, čl. 1 Dodatkového protokolu k cit. Dohovoru a čl. 11 ods. 1 cit. Listiny základných práv.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 9 CoPr 7/2014 z 29. 01. 2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. : 9 CoPr 7/2014 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- €., ktoré je povinný sťažovateľovi zaplatiť Krajský súd v Bratislave, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] aj trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa domáha ochrany základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu sťažovateľa o zaplatenie sumy 541,20 eur s príslušenstvom z titulu nároku na odmenu v zmysle platnej kolektívnej zmluvy zamietol. Z argumentácie sťažovateľa a petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vo vzťahu k označenému čl. 48 ústavy sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, ktoré konkrétne základné práva mali byť postupom a rozhodnutím krajského súdu porušené. V petite sťažnosti sťažovateľ bez ďalšieho žiadal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v namietanom konaní postupovať bez zbytočných prieťahov, čo však vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa a právoplatné ukončenie veci nemá zmysluplné opodstatnenie.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie základných práv a slobôd za zachovanú, a to vzhľadom na judikatúru ústavného súdu reflektujúcu rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54)], ktorá v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania (v tomto prípade z dôvodu neprípustnosti dovolania) garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010, III. ÚS 81/2012), samozrejme, za predpokladu, že sťažnosť bola podaná v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako príslušník mestskej polície v zmysle kompetencie mu zverenej zákonom Slovenskej národnej rady č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnej polícii“) uložil 26. februára 2013 vodičke motorového vozidla p. Gregušovej blokovú pokutu v sume 10 € za nesprávne parkovanie. Pani Gregušová spáchanie priestupku uznala a blokovú pokutu zaplatila, no napriek poučeniu žalobu o preskúmanie zákonnosti uloženej blokovej pokuty nepodala. V zmysle zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov sa sťažnosťou na postup a rozhodnutie sťažovateľa obrátila na odporcu, ktorý dospel k záveru, že priestupok spáchaný nebol, a preto upozornil sťažovateľa na porušenie pracovnej disciplíny. Pre nesplnenie podmienok vyplývajúcich z kolektívnej zmluvy v dôsledku uvedeného upozornenia odporca nevyplatil sťažovateľovi tzv. trinásty plat v zmysle platnej kolektívnej zmluvy.

Sťažovateľ sa návrhom na začatie konania z 29. októbra 2013 domáhal na okresnom súde proti odporcovi uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 541,20 € s úrokom z omeškania, teda tzv. trinásty plat v zmysle platnej kolektívnej zmluvy. Okresný súd rozsudkom z 12. marca 2014 uložil odporcovi povinnosť žalovanú sumu sťažovateľovi uhradiť, keď

na základe vykonaného dokazovania a následného právneho posúdenia dospel k záveru, že nárok sťažovateľa na vyplatenie odmeny je dôvodný, keďže splnil všetky podmienky v zmysle kolektívnej zmluvy a nedopustil sa porušenia pracovnej disciplíny.

Na základe odvolania podaného odporcom krajský súd rozsudkom zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že návrh sťažovateľa zamietol. V odvolacom konaní bolo okrem iného preukázané, že rozhodnutie o blokovej pokute bolo zrušené rozhodnutím Mestskej polície hlavného mesta Slovenskej republiky z 25. júna 2014, ktorým vyhovela protestu prokurátora.

Dovolanie sťažovateľa bolo najvyšším súdom odmietnuté uznesením sp. zn. 6 Cdo 237/2015 z 18. júna 2015 ako neprípustné vzhľadom na limitujúcu výšku sťažovateľom požadovaného plnenia podľa § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd súčasne konštatoval, že nezistil existenciu žiadnej z podmienok prípustnosti dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ vyjadril nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné a neodôvodnené rozhodnutie, v ktorom mu krajský súd nedal odpoveď na podstatnú okolnosť danej veci, ako mohol sťažovateľ v postavení správneho orgánu svojou rozhodovacou činnosťou porušiť pracovnú disciplínu.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný

súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V kontexte danej veci ústavný súd dodáva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, iba takýmto rozhodnutím je rešpektované základné právo účastníka konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd taktiež pripomína judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutie súdu musí dať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle všetkých okolností každej veci.

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). S ohľadom na tieto atribúty ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v napadnutom rozsudku v relevantnej časti jeho odôvodnenia po skonštatovaní záverov okresného súdu obsiahnutých v jeho rozhodnutí, obsahu odvolania odporcu a vyjadrenia sťažovateľa k odvolaniu uviedol:

«Odvolací súd aj po zopakovaní a doplnení dokazovania má zato, že z hľadiska skutkového stavu bolo v posudzovanej právnej veci súdom prvého stupňa zistené (správnosť skutkového zistenia v tomto smere odvolateľ nenapáda), že navrhovateľ bol u odporcu v pracovnom pomere založeným pracovnou zmluvou zo dňa 21. 06. 2006 s nástupom do práce od 03. júla 2006 s miestom výkonu práce Bratislava, na dobu neurčitú. Podľa čl. 17 bod 1 Kolektívnej zmluvy zamestnávateľ môže zamestnancovi mestskej polície vyplatiť odmenu do výšky jeho funkčného platu zo zúčtovaním miezd za mesiac máj a november k dátumom 31. 05. a 30. 11. kalendárneho roka za predpokladu, že jeho pracovný pomer k uvedeným dátumom trval aspoň 6 mesiacov. Podľa čl. 17 bod 5 odmena neprináleží zamestnancovi, ktorý bol v rozhodujúcom období upozornený na neuspokojivé plnenie pracovných úloh podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 4 Zákonníka práce alebo u ktorého sú dôvody uvedené v § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce.

Pre klasifikovanie uplatneného nároku je rozhodujúcou zodpovedanie otázky, či boli v prípade navrhovateľa v rozhodnom období t. j. od 01. 12 do 31. 05. 2013 dané dôvody uvedené v § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce v dôsledku čoho navrhovateľovi podľa čl. 17 bod 5 Kolektívnej zmluvy neprináleží odmena. Odvolací súd má zato, že prvostupňový súd túto otázku nesprávne právne posúdil keď dospel k záveru, že odporca bol povinný odmenu v zmysle čl. 17 bod 1 Kolektívnej zmluvy navrhovateľovi vyplatiť.

Povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru a spočíva v plnení povinností ustanovených právnymi predpismi, pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného vedúceho zamestnanca (rozsudok Najvyššieho súdu SR,

sp. zn. 3Cdo 173/2006) v prípade porušenia ktorého má zamestnávateľ podľa intenzity porušenia pracovnej disciplíny možnosť skončiť pracovný pomer. Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na prijatom právnom závere, že... „zamestnávateľ nie je oprávnený konštatovať porušenie právnych predpisov navrhovateľom ako správnym orgánom pri ukladaní blokovej pokuty“..., so záverom ktorým nie je možné súhlasiť. Prvostupňovému súdu primárne uniklo, že v súdnej veci ide o pracovnoprávny vzťah a z neho plynúce nároky a že vo výlučnej kompetencii zamestnávateľa je sledovať dodržiavanie pracovnej disciplíny zamestnancom a to aj vzhľadom nato, že odporca, je oprávnený prešetrovať v zmysle zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach sťažnosti podané na príslušníkov obecnej polície. Ak pri prešetrovaní a vybavovaní sťažnosti príslušný orgán na vybavenie sťažnosti dospel k záveru, že sťažnosť je dôvodná, mal potom odporca ako zamestnávateľ oprávnenie navrhovateľa ako zamestnanca v zmysle Zákonníka práce upozorniť na porušenie pracovnej disciplíny.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 26. 02. 2013 počas výkonu služby navrhovateľ uložil [REDAKOVANÉ] poriadkovú pokutu vo výške 10 €. Zo zápisnice č. p MsP-St.27-2013/9 zo dňa 14. 04. 2013 o prešetrení sťažnosti, ktorú podala menovaná [REDAKOVANÉ] vyplýva, že navrhovateľom bola neoprávnene uložená bloková pokuta za dopravný priestupok, čím navrhovateľ konal v rozpore so základnými úlohami MsP zakotvenými v ust. § 3 ods. 1 písm. f) zák. č. SNR 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, a porušil základné povinnosti policajta mestskej polície uvedené v ust. § 7 písm. a), b), c) cit. zákona, v zmysle ktorého po a) príslušník obecnej polície pri plnení úloh je povinný najmä dodržiavať zákony aj na všeobecne záväzné predpisy a v ich rámci sa riadiť pokynmi náčelníka, prípadne pokynmi starostu po b) dbať na vážnosť, česť, dôstojnosť občanov a svoju vlastnú a nepripustiť, aby občanov v súvislosti s činnosťou obecnej polície vznikla bezdôvodná ujma a prípadný zásah do ich práv a slobôd neprekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného za krokom po c) zakročiť podľa svojich možností a schopností v medziach tohto zákona a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, prípadne vykonať iné nevyhnutné opatrenie, ak je dôvodné podozrenie, že bol spáchaný alebo je páchaný trestný čin priestupok iný správny delikt alebo iným spôsobom rušený verejný poriadok.

Odporca konanie navrhovateľa podľa čl. 13 bod. 7 písm. d) Pracovného poriadku MsP považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny, keďže porušil pri výkone práce povinnosti vzťahujúce sa na jeho prácu a v priamej súvislosti s porušením vznikla [REDAKOVANÉ] škoda, keďže konanie [REDAKOVANÉ] nenieslo znaky skutkovej podstaty priestupku a napriek tomu bolo kvalifikované navrhovateľom ako priestupok, čím bola neoprávnene zaevidovaná do úradnej evidencie priestupkov. Za toto porušenie pracovnej disciplíny bol navrhovateľ upozornený listom zo dňa 21. 05. 2013 s tým, že pokiaľ sa opätovne dopustí akéhokoľvek porušenia pracovnej disciplíny môže byť s ním skončený pracovný pomer podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce.

Z vyššie opísaného skutkového deja nepochybne vyplýva, že navrhovateľ sa v rozhodnom období dopustil závažného porušenia pracovnej disciplíny, na porušenie ktoré bol zamestnávateľom oprávnené upozornený, preto podľa čl. 17 bod 5 Kolektívnej zmluvy navrhovateľovi neprináleží odmena.

Vzhľadom na vyššie prijatý záver, je potom irelevantné tvrdenie navrhovateľa, že rozhodnutie o blokovej pokute č. A0185525 z 26. 2. 2013 je právoplatné a konečné, keď nadovšetko z listinných dôkazov založených odporcom v rámci odvolacieho konania vyplýva, že v čase rozhodnutia odvolacieho súdu už rozhodnutie o blokovej pokute č. A0185525 z 26. 2. 2013 bolo zrušené, keď Mestská polícia Hlavného mesta SR Bratislavy, svojím rozhodnutím sp. zn. MsP-25-4/2014 zo dňa 25. 6. 2014 rozhodla o proteste prokurátora ktorému vyhovela a rozhodnutie zrušila.»

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne konkrétne, zrozumiteľne, no najmä právne korektne odôvodnil názor o nesprávnosti rozsudku okresného súdu a na základe tejto skutočnosti zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v neprospech sťažovateľa. Krajský súd svoj právny názor dostatočne odôvodnil aj vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa, čo konštatoval aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Cdo 237/2015 z 18. júna 2015, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné. Ústavný súd nezistil v napadnutom rozsudku krajského súdu a jemu predchádzajúcom postupe žiadne pochybenia, ktoré by nasvedčovali svojvôli krajského súdu. Nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom

rozsudku nezakladá sám osebe záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť ho svojím vlastným. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Právny názor krajského súdu však takéto nedostatky rozhodne nevykazuje.

V súvislosti s podstatou argumentácie sťažovateľa založenej na tvrdení o tzv. prekvapujúcom rozhodnutí krajského súdu, v ktorom bola disciplinárna zodpovednosť sťažovateľa pri ukladaní blokovej pokuty postavená na roveň disciplinárnej zodpovednosti zamestnanca, ústavný súd konštatuje, že v zmysle zákona o obecnej polícii je príslušník mestskej polície zamestnancom mesta (v danom prípade odporcu), je teda v pracovnom pomere, z ktorého vyplývajú jeho konkrétne práva a povinnosti. V disciplinárnom konaní ide o posúdenie a preukázanie porušenia povinností zamestnanca vyplývajúcich z právnych predpisov, pracovného poriadku, pracovnej zmluvy alebo pokynu nadriadeného, ktorými je zamestnanec viazaný v súvislosti s dohodnutým druhom práce. V danej veci bol sťažovateľ upozornený odporcom na závažné porušenie pracovnej disciplíny, keď jeho konanie bolo posúdené ako rozporné s § 7 písm. b) zákona o obecnej polícii, keď svojím postupom pri ukladaní blokovej pokuty spôsobil, že vodička motorového vozidla bola neoprávnene zaevidovaná v Ústrednej evidencii priestupkov a bola jej spôsobená škoda, hoci žiadny priestupok nespáchala. Rozhodnutie o uložení blokovej pokuty bolo následne zrušené na základe protestu prokurátora. Ústavný súd konštatuje, že je v kompetencii zamestnávateľa posúdiť závažnosť porušenia pracovnej disciplíny v závislosti od konkrétnych okolností, za ktorých k jej porušeniu došlo. Ako zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, v súdnom konaní bolo preukázané, že odporca sťažovateľa riadne upozornil na závažné porušenie pracovnej disciplíny, v dôsledku čoho sťažovateľovi nevznikol nárok na vyplatenie odmeny v zmysle kolektívnej zmluvy uplatnený v žalobe.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil rozsudok krajského súdu a jemu predchádzajúci postup za ústavne akceptovateľný a argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ústavy namietaným postupom krajského súdu a v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v danom konaní postupovať bez zbytočných prieťahov.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 48 ústavy ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože vo vzťahu k viacerým čiastkovým právam, ktoré tento článok ústavy v sebe zahŕňa, absentuje v sťažnosti akékoľvek odôvodnenie v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde napriek tomu, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátkou. Uvedený nedostatok preto nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodíť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do týchto práv sťažovateľa, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11

ods. 1 listiny, ako aj právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2015